

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.059 van 7 februari 2011
in de zaak A. 189.273/X-13.870.**

In zake : Suzanne THEVELIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon LUST
kantoor houdend te 8310 BRUGGE-ASSEBROEK
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
2. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 OOSTENDE
Archimedestraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 augustus 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 8 mei 2008 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het ontvankelijk doch ongegrond verklaren van het administratief beroep dat namens de verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing van 12 maart 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke waarbij de vergunning wordt geweigerd voor het bouwen van een woning en het ontbossen van een perceel gelegen te Jabbeke (Snellegem), Isenbaertstraat, kadastraal bekend sectie B, nr. 253/m, en, “voor zoveel als nodig” tot de nietigverklaring van het besluit van 6 februari 2008 van het Agentschap voor Natuur en Bos waarbij de ontheffing van het verbod op ontbossing niet wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2010.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Snauwaert, die loco advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Emmanuel Verhaest, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster is mede-eigenaar van een perceel grond, gelegen aan de Isenbaertstraat te Jabbeke (Snellegem), kadastraal bekend sectie B, nr. 253/m.

Het perceel is, volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Brugge-Oostkust gelegen in agrarisch gebied. Het is niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling. De verzoekster stelt dat het perceel deel uitmaakt van een verkavelingsakkoord, verleend “vóór de wet van 29 maart 1962”.

4. Op 11 oktober 2006 (datum van het ontvangstbewijs) vraagt de verzoekster, samen met haar inmiddels overleden echtgenoot, aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een woning en het ontbossen van een perceel” op het betrokken perceel.

5. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, dat wordt georganiseerd van 18 oktober 2006 tot 17 november 2006 worden geen bezwaarschriften ingediend.

6. Op 24 oktober 2006 brengt het Agentschap voor Natuur en Bos een gunstig advies uit “voor het ontbossen van 1000 m²” en “gaat akkoord met de ingediende compensatiemaatregelen”, meer bepaald “het betalen van een bosbehoudsbijdrage”.

7. Eveneens op 24 oktober 2006 verleent de afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling West-Vlaanderen van het departement Landbouw en Visserij van de Vlaamse regering het volgende voorwaardelijk gunstig advies:

“Gezien de ligging in het agrarisch gebied kan er enkel akkoord gegaan worden indien voor dit lot een goedgekeurde en niet vervallen verkaveling bestaat. Anders is de aanvraag niet verenigbaar met de agrarische gebiedsbestemming”.

8. De Nieuwe Polder van Blankenberge adviseert de aanvraag op 14 november 2006 gunstig.

9. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke brengt een ongunstig preadvies uit waarin wordt gesteld dat er “geen verkavelingsakkoord noch een verkaveling is gekend of werd goedgekeurd die is opgenomen in het vergunningenregister” en dat de aanvraag valt onder artikel 192, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

De goede ruimtelijk ordening wordt als volgt beoordeeld:

“H. Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Gelet op de ligging van het perceel in een agrarisch gebied is het project niet in overeenstemming met de bestemmingsvoorschriften van het vigerend gewestplan.

Daarnaast kan geen toepassing gemaakt worden van artikel 192 §1 van het DRO aangezien er geen verkavelingsakkoord, noch een verkaveling gekend is die van toepassing is voor het betrokken perceel. Zo heeft de aanvraag geen betrekking op een perceel, gelegen binnen een verkaveling waarvoor het bestuur van de stedenbouw vooraf zijn akkoord heeft gegeven. Er werd bij het dossier hiervan geen schriftelijk bewijs toegevoegd door de aanvrager dat het bestaan van een akkoord aantoonde.

Het onderhavig dossier werd een eerste maal ingediend op 28-04-2006 via betekening door gerechtsdeurwaarder Alex Wynen. Het dossier werd behandeld ter zitting van het college van burgemeester en schepenen dd. 15-05-2006 en werd onvolledig verklaard aangezien het niet werd opgemaakt cfr. de aanstiplijst nr. 4. Via een aangetekende zending dd. 24-05-2006 werd dit aan de bouwheer betekend. In voorkomend geval ontbrak een compensatiedossier voor ontbossing zoals vermeld op de eerste pagina van de aanstiplijst nr. 4. In het dossier ontbrak zelfs het voor eensluidend verklaard afschrift van de ministeriële beslissing tot ontheffing van het verbod tot ontbossing. Het dossier werd opnieuw ingediend op 11-10-2006 via een aangetekende zending. Het voor eensluidend verklaard afschrift van de ministeriële beslissing tot ontheffing van het verbod tot ontbossing werd niet toegevoegd. Gelet op voorgaande kan er geen toelating gegeven worden tot het ontbossen van een deel van het perceel waardoor gelet op het ontbreken van voormelde beslissing, ook de aanvraag tot het bouwen van een woning niet verder kan behandeld worden.

Gelet op het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos dat niet kan bijgetreden gelet op ligging van het perceel in een niet goedgekeurde verkaveling waardoor eerst een afwijking aan de minister moet worden gevraagd.

Gelet op het gunstig advies van de Nieuwe Polder van Blankenberge en het advies van het Departement Landbouw en Visserij onder voorwaarden.

Gelet op het gevoerde openbaar onderzoek waarbij er geen bezwaren werden ingediend.

Het ontwerp is bijgevolg niet bestaanbaar met de goede ruimtelijke ordening waarbij de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden. Het voorstel is stedenbouwkundig niet aanvaardbaar en is niet integreerbaar met het karakter en de aanleg van de onmiddellijke omgeving.

Algemene conclusie

Het voorstel is om de hiervoor geciteerde redenen stedenbouwkundig onaanvaardbaar”.

10. Op 2 maart 2007 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een ongunstig advies dat als volgt gemotiveerd is:

“Het voorstel strekt tot het bouwen van een woning in een ‘agrarisch gebied’. De aanvraag heeft geen uitstaans met enige agrarische activiteit zodat de woning onaanvaardbaar is vanuit de gewestplanbestemming.

Het ingediende bouwaanvraagdossier is volledig en de procedure tot behandeling van deze aanvraag is correct verlopen. Ik sluit mij volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen.

Bijgevolg wordt deze aanvraag “Ongunstig” geadviseerd”.

11. In de zitting van 12 maart 2007 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke de gevraagde vergunning.

12. De raadsman van de verzoekster stelt op 19 april 2007 tegen deze weigeringsbeslissing administratief beroep in bij de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen. In het verzoekschrift wordt gevraagd om het dossier nog niet in behandeling te nemen omdat “alsnog geen schriftelijk bewijs” kan worden voorgelegd “van het verkavelingsakkoord dat destijds aan de vroegere eigenaar Gilles de Pelichy werd gegeven”.

13. Op 18 juni 2007 wordt een toelichtende nota opgestuurd waarin enerzijds wordt ingegaan op de problematiek van de volledigheid van het aanvraagdossier en het schriftelijk bewijs van het verkavelingsakkoord en anderzijds op de problematiek aangaande het ontbossingsverbod.

14. Bij brief van 16 juli 2007 vraagt de raadsman van de verzoekster een ontheffing van het verbod tot ontbossing “ten belope van 1000m²” aan bij “AMINAL, afdeling Bos en Groen”.

15. Op 6 februari 2008 weigert het Agentschap voor Natuur en Bos de ontheffing van het verbod tot ontbossing te verlenen.

Dit is het tweede “bestreden” besluit.

16. Op 15 april 2008 wordt een hoorzitting bij de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen georganiseerd, waarna door de raadsman van de verzoekster nog een aantal aanvullende stukken aan de deputatie worden verstuurd “waaruit blijkt dat sedert het gewestplan talloze met de gewestplanbestemming strijdige vergunningen wel degelijk zijn verleend”.

17. Bij besluit van 8 mei 2008 willigt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het beroep van de verzoekster niet in en wordt geen stedenbouwkundige vergunning verleend.

Dit is het eerste bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

18. In haar verzoekschrift stelt de verzoekster aangaande de ontvankelijkheid *ratione materiae* van het annulatieberoep dat “(h)et tweede bestreden besluit dient te worden aangezien als een voorbereidende akte, nodig om, zo de wettelijke toepassingsvoorwaarden voorhanden zijn, een stedenbouwkundige vergunning te bekomen (en dat) (z)ij (...) derhalve samen met het eindbesluit voor Uw Raad (kan) worden aangevochten”.

19. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie *ratione materiae* op ten aanzien van het tweede bestreden besluit. Meer bepaald stelt zij dat dit “een volledig op zichzelf staande

eindbeslissing (is) op het door de raadsman van de verzoekster gedane verzoek tot het bekomen van een individuele ontheffing van het verbod tot ontbossing, overeenkomstig artikel 90bis, §1, derde lid van het Bosdecreet” en “geen voorbeslissing waarvan (...) de onwettigheid nog op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen in het kader van een beroep tot nietigverklaring van een ander besluit, genomen door een andere bestuurlijke overheid”, noch vormt het een “complexe rechtshandeling samen met het eerste bestreden besluit”. Dit blijkt volgens haar vooreerst uit het “geheel afzonderlijk verzoek tot ontheffing van het ontbossingsverbod” dat dateert van “meer dan een jaar na de datum” van het ontvangsbewijs van de aanvraag tot het bekomen van de stedenbouwkundige vergunning waardoor het voormelde verzoek “dus geheel los staat van de administratieve procedure inzake de op 28 april 2006 door de verzoekster aan het College van Burgemeester en Schepenen van Jabbeke gerichte aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning”. Tot slot stelt zij nog “dat het tweede bestreden besluit een volkomen andere rechtsgrond heeft dan het eerste bestreden besluit”, meer bepaald vindt “het eerste besluit haar rechtsgrond in artikel 192, §1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (...), (en) vindt het tweede besluit haar rechtsgrond in artikel 90bis, §1, derde lid van het Bosdecreet van 13 juni 1990 (...)”.

Voorts werpt zij op dat het annulatieberoep tegen het tweede bestreden besluit, dat “aan de verzoekster ter kennis (werd) gebracht per aangetekend schrijven van 7 februari 2008”, laattijdig is. Zij stelt dat het besluit daardoor “definitief is geworden, en de eventuele onwettigheid ervan niet meer kan worden ingeroepen als middel tot vernietiging ervan, ook niet in een procedure die gericht is op de vernietiging van een later genomen besluit door de deputatie (...)”.

20. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekster dat “wel degelijk sprake (is) van in de tijd opeenvolgende administratieve handelingen” aangezien “er eerst over het ontbossingsprobleem moet worden beslist vooraleer de bevoegde overheid kan beslissen over de vergunning voor het gebouw of de constructie”. Zij stelt dat “alsdan twee administratieve handelingen

vereist (zijn) waarvan de eerste medebepalend is voor de tweede, zodat zij in dat geval, ofschoon zij ook afzonderlijk zou kunnen worden aangevochten, ook tezamen en naar aanleiding van de eindbeslissing kan worden aangevochten”.

Beoordeling

21. Artikel 2, § 1 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalt, hetgeen de rechten van verdediging overigens vereisen, dat het voorwerp van het beroep door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift wordt bepaald. Door de wijze waarop de verzoekster het voorwerp van het beroep formuleert, met name “voor zoveel als nodig”, laat zij het, in strijd met de voormelde bepaling, aan de Raad van State over om het voorwerp van het beroep te bepalen.

In zoverre de nietigverklaring wordt gevraagd van het besluit van 6 februari 2008 van het Agentschap voor Natuur en Bos houdende weigering tot opheffing van het verbod tot ontbossing is het beroep derhalve niet ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

A. Derde middel

Standpunt van de partijen

22. In het derde middel voert de verzoekster aan dat het eerste bestreden besluit artikel 192, §1, zesde lid, 3° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening (hierna: DRO) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel schendt. Voorts stelt zij dat dit besluit “de rechtens vereiste feitelijke grondslag” mist.

Zij voert aan dat artikel 192, §1, zesde lid, 3° DRO “geen andere stedenbouwkundige vergunningen (vereist) dan vergunningen die na het

gewestplan binnen de perimeter van het verkavelingsakkoord zijn uitgereikt voor werken, handelingen of wijzigingen die in strijd zijn met de gewestplanbestemming (...) (en) niet (is) vereist dat na 7 april 1977 nog vergunningen voor nieuwe woningen of gebouwen zijn verleend”. Volgens haar volstaan onder meer “(v)ergunningen voor kleine werken (en) verbouwwerken”.

De verzoekster verwijst naar elf vergunningen die zij in de administratieve beroepsprocedure na de hoorzitting aan het dossier heeft toegevoegd, “allen verleend na het vaststellen van het gewestplan van 7 april 1997 (...)”. Het eerste bestreden besluit overweegt hieromtrent het volgende:

“Raadsman legde intussen kopies neer van stedenbouwkundige vergunningen welke werden verleend na vaststelling van het gewestplan. Het betreffen een 11-tal vergunningen verleend in de periode tussen 1978 en 2003 voor het verbouwen/uitbreiden van bestaande woningen. Een enkele keer gaat het over een oprichting van een tuinhuisje, een bergplaats voor paarden of een garage. Alle vergunningen werden verleend op grond van de indertijd vigerende afwijkingsbepalingen op het gewestplan. Sommige kleine werken werden echter vergund omwille van hun beperkte omvang. Er is dan ook geen enkele vergunning welke werd verleend op grond van het verkavelingsakkoord, laat het staan dat het bestaan van het verkavelingsakkoord bevestigt”.

Zij stelt dat dit bestreden besluit “feitelijke grondslag” mist “(d)oor er op te wijzen dat alle vergunningen werden verleend op grond van alsdan bestaande afwijkingsmogelijkheden, bedoeld zijnde het minidecreet van 28 juni 1984”, “vermits dit niet het geval is voor de vergunningen 5 en 6” die respectievelijk “het bouwen van een berging voor twee paarden en opslag van stro (...)” en “het bouwen van een tuinhuis” vergunnen. Tot slot stelt zij dat het besluit “de ingeroepen wetsbepaling (schendt) die ook toepasselijk is wanneer de vergunningen werden afgeleverd op grond van bepalingen die afwijkingen op het gewestplan toelieten vermits (...) art. 192, §1, zesde lid, 3° (...) (DRO) toepasselijk is van zodra is bewezen dat er na de vaststelling van het gewestplan vergunningen zijn afgeleverd die met de gewestplanbestemming strijdig zijn en/of waaraan een matrix-vergunning is voorafgegaan dan niet anders dan op grond van het verkavelingsakkoord werd verleend”.

23. De eerste verwerende partij citeert in de memorie van antwoord artikel 192, §1, zesde lid, 3° DRO en repliceert dat “geen enkele vergunning enigszins het bestaan van een verkavelingsakkoord (bewijst), laat staan van een bijdrage tot de realisatie van een dergelijk akkoord”.

24. De verzoekster beperkt er zich in de memorie van wederantwoord toe te stellen dat het verweer van de eerste verwerende partij geen uitstaans heeft met hetgeen zij in het derde middel heeft aangevoerd.

25. In de laatste memorie stelt de verzoekster dat het feit “dat in geen van de 11 voorgelegde stukken formeel opgetekend staat dat ze ‘op grond van het verkavelingsakkoord’ werden verleend (...) rechtens ook niet relevant” is aangezien artikel 192, §1, zesde lid, 3° DRO “helemaal geen schriftelijk bewijs (vereist) van de omstandigheid dat de van het gewestplan afwijkende vergunning uitgereikt is op grond van het verkavelingsakkoord”. Volgens haar mag dit bewijs “met alle middelen van recht geleverd worden, en dus zelfs met vermoedens(,) (v)óór de wet van 29 juli 1991 bestond er trouwens geen formele motiveringsplicht”. Zij betoogt voorts dat “van een aantal vergunningen de wetskrachtige afwijkingsnorm, wanneer die bestond, wél degelijk werd vermeld (...) terwijl er helemaal geen rechtsgrond werd aangegeven wanneer er eenvoudigweg ook geen bestond, zodat in die gevallen het verkavelingsakkoord (‘principiële instemming met de bouwgrondindeling’) in redelijkheid moet worden geacht de grondslag van de vergunning te zijn geweest(...)”.

Beoordeling

26. Artikel 192, § 1 DRO, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van het eerste bestreden besluit, luidde als volgt:

“Verkavelingsakkoorden van voor 22 april 1962 vervallen, behoudens overmacht, als op 1 oktober 1970 geen van de werken is aangevat die in het bedoelde akkoord zijn opgenomen in verband met de geplande en in het akkoord aanvaarde aanleg van nieuwe verkeerswegen, wijziging of opheffing van bestaande verkeerswegen.

Als de werken zijn aangevangen, dan vervalt het akkoord als deze werken niet voltooid zijn voor 31 december 1972.

Wanneer de verkavelingen langs een bestaande, voldoende uitgeruste weg moeten worden uitgevoerd, vervalt het akkoord eveneens als de verkoop van minstens één derde van de percelen niet vóór 1 oktober 1970 is geregistreerd.

Deze verkavelingsakkoorden vormen geen basis voor het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen.

Het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bestaande op basis van dit verkavelingsakkoord vergunde woning, die niet gelegen is in de geëigende bestemmingszone, kan echter worden toegestaan.

Om een woning te bouwen op een onbebouwd perceel binnen de omschrijving van een verkavelingsakkoord, kan de vergunningverlenende overheid afwijken van de voorschriften van een gewestplan of een algemeen plan van aanleg als aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- 1° het ontvangstbewijs van de aanvraag voor stedenbouwkundige vergunning wordt afgegeven vóór 30 april 2006;
- 2° de aanvraag heeft betrekking op een perceel, gelegen binnen een verkaveling waarvoor het bestuur van de stedenbouw vooraf zijn akkoord heeft gegeven. Enkel een schriftelijk bewijs dat de aanvrager bij zijn aanvraag voegt, kan het bestaan van dit akkoord aantonen;
- 3° na de vaststelling van het gewestplan zijn binnen eenzelfde verkaveling op grond van het verkavelingsakkoord nog stedenbouwkundige vergunningen of gunstige stedenbouwkundige attesten verleend, afwijkend van het gewestplan;
- 4° de eigenaar op 1 januari 1999 is niet dezelfde als de oorspronkelijke eigenaar op het ogenblik dat het verkavelingsakkoord werd verkregen;
- 5° de grond waarop de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft, ligt tussen bebouwde percelen of maakt deel uit van een huizengroep”.

27. Aangaande de voorwaarde in artikel 192, §1, zesde lid, 3° DRO is het eerste bestreden besluit als volgt gemotiveerd:

“Bovendien bevat het dossier geen enkel bewijs dat aan de derde voorwaarde is voldaan, met name of na de vaststelling van het gewestplan, binnen eenzelfde verkaveling op grond van het verkavelingsakkoord nog stedenbouwkundige vergunningen (of gunstige stedenbouwkundige attesten), afwijkend van het gewestplan werden verleend. Gelet op het ontbreken van een goedgekeurd plannetje bij dit akkoord, kan dit moeilijk worden nagegaan.

De notariële aankoopakte dd. 12 december 1960, zou eventueel een topje van de sluier kunnen lichten omtrent de verkaveling. Evenwel wordt in de akte nergens verwezen naar dit akkoord. Immers, voor de invoering van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 mocht iedereen zijn eigendom naar eigen inzicht verkavelen, zonder voorafgaandelijk een vergunning te moeten bekomen. Dat verkavelaars vrijwillig hun verkavelingsontwerpen aan het bestuur van stedenbouw voor akkoord konden voorleggen,

betekende niet noodzakelijk dat dit altijd voor elke verkaveling is gebeurd. In dat opzicht bewijst een notariële akte niet noodzakelijkerwijs het bestaan van een voorafgaandelijke verkavelingsakkoord. Het is dan ook best mogelijk dat na de aankoop een verkavelingsakkoord werd verleend of zelfs een verkavelingsvergunning. Aldus is het niet mogelijk of aan de vierde voorwaarde is voldaan, met name dat de eigenaar op 1 januari 1999 niet meer dezelfde is als de oorspronkelijke eigenaar ten tijde van het verkavelingsakkoord.

Op de hoorzitting vroeg en verkreeg raadsman van aanvraagster uitstel ten einde aanvullende stukken te kunnen voorleggen.

Raadsman legde intussen kopies neer van stedenbouwkundige vergunningen welke werden verleend na vaststelling van het gewestplan. Het betreffen een 11-tal vergunningen verleend in de periode tussen 1978 en 2003 voor het verbouwen/uitbreiden van bestaande woningen. Een enkele keer gaat het over een oprichting van een tuinhuisje, een bergplaats voor paarden of een garage. Alle vergunningen werden verleend op grond van de indertijd vigerende afwijkingsbepalingen op het gewestplan. Sommige kleine werken werden echter vergund omwille van hun beperkte omvang. Er is dan ook geen enkele vergunning welke werd verleend op grond van het verkavelingsakkoord, laat het staan dat het bestaan van het verkavelingsakkoord bevestigt.

Ook een vergunning destijds verleend door het bestuur van stedenbouw dd. 20/01/1961 voor het bouwen van een woning, bewijst geenszins het bestaan van een verkavelingsakkoord. (...)

Bijgevolg moet worden besloten dat nog steeds niet is voldaan aan de tweede en derde voorwaarde van artikel 192 DRO, met name :

1. het schriftelijk bewijs van het bestaan van dergelijk verkavelingsakkoord;
2. het bewijs dat na vaststelling van het gewestplan op grond van het verkavelingsakkoord nog een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd”.

28. Vooreerst blijkt uit geen van de door de verzoekster voorgelegde stedenbouwkundige vergunningen dat de vergunningen waarop zij zich beroept op grond van het door haar ingeroepen verkavelingsakkoord werden afgeleverd.

Gelet op het uitzonderingskarakter van de toepasselijke regeling die toelaat af te wijken van de bindende en verordenende gewestplanbestemming, ligt de bewijslast dienaangaande bij de verzoekster.

Haar argumenten tonen niet aan dat de ingeroepen vergunningen op het – overigens evenmin voorgelegd – verkavelingsakkoord steunen.

29. Bovendien dient de verzoekster ook nog aan te tonen dat de door haar ingeroepen vergunningen betrekking hebben op de verkaveling waarvoor het beweerde verkavelingsakkoord geldt.

Pas bij de laatste memorie, en dus laattijdig, voegt zij een plan, waarvan niet onomstotelijk blijkt dat dit bij het door haar ingeroepen verkavelingsakkoord hoort.

Het derde middel is ongegrond.

B. Eerste, tweede, vierde en vijfde middel

Standpunt van de partijen

30. In het eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 192, §1, zesde lid, 1° DRO en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

31. In het tweede middel voert zij de schending aan van artikel 192, §1, zesde lid, 2° DRO en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

32. In het vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 192, §1, zesde lid, 4° DRO en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiverings- en redelijkheidsbeginsel.

33. In het vijfde middel voert zij aangaande het eerste bestreden besluit de schending aan van “art. 54 (lees: 53) van het decreet van 21 november 2003 tot wijziging van art. 192, §1 dro 18 mei 1999 alsook (van) art. 90bis, §1, eerste lid, 4° en tweede lid van het bosdecreet, alsook (van) het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Beoordeling

34. Uit de bespreking van het derde middel is gebleken dat de eerste verwerende partij de gevraagde stedenbouwkundige vergunning heeft geweigerd op grond van het niet voldaan zijn aan de voorwaarde bepaald in artikel 192, §1, zesde lid, 3° DRO. Doordat cumulatief aan de vijf opgesomde voorwaarden van artikel 192, § 1, zesde lid DRO dient te zijn voldaan, volstaat de vaststelling in het bestreden besluit dat niet voldaan is aan de derde voorwaarde.

35. Het eerste, tweede, vierde en vijfde middel zijn derhalve gericht tegen overtollige motieven. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

Het eerste, tweede, vierde en vijfde middel zijn niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven februari 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens